

fældet — og det er undertiden Tilfældet flere Aar i Træk —, saa er det ikke meget betænkeligt at tage noget af Yngelen og flytte den andetsteds hen. Men jeg indrømmer, som sagt, at det vilde være det ønskeligste og det mest praktiske, at man sagde: Den Yngel, der er gaaet ind i Limfjorden, forstyrre vi ikke, den skal have Lov at vandre, hvorhen den vil; det er den, som er udenfor, som vi fange. Det er det rigtige System, men jeg frygter kun for, at det gaar ikke an at slaa det fast som en Regel, man ikke maa gaa udenom, for saa vil man, undertiden i flere Aar, paa Grund af Paalandsvind og uroligt Hav, saa godt som ikke kunne faa Yngel i den Tid, man skal have den.

Jeg er enig med det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 4de Valgkreds (Svendsen) i, at hvis man skal betragte Tilvebringelsen af en ny Saltvandsfiskerilov enten som opgaven eller som skudd ud i en længere Fremtid — og deri ser jeg et Slags Fingerpeg, naar jeg ser dette Forslag —, maa det være ikke alene forsvarligt, men ligefrem nødvendigt at gaa til en Ændring i den nugældende Fiskerilov, gaaende ud paa at hæve Paabudet om de laasede Vande. Det er en Abnormitet af en saadan Beskaffenhed, at det ikke er forsvarligt overfor Fiskerne at opretholde det Aar efter Aar alene paa den Betragtning, at man skal vente, indtil vi faa en ny Fiskerilov. Dette Svar fik et nuværende æret Medlem af Landstinget og jeg for 18 Aar siden, da vi stillede Forslag om at hæve Laasningen af et enkelt Vand i Limfjorden, hvor Forholdene vare for grelle. Folketinget gik ind derpaa, men det høje Landsting svarede — og jeg tror nok, den daværende Minister var enig med Landstinget —: Det Spørgsmaal maa vente, indtil vi komme til en Revision af Saltvandsfiskeriloven. Nogle Aar efter begynde man saa at forhandle om en Revision af Saltvandsfiskeriloven. Det var omtrent midt i Halvfemserne, og siden den Tid have vi saa godt som hvert Aar haft et Forslag fremme om dette Emne. Men omtrent lige vidt ere vi.

Jeg synes nu ikke, at det er forsvarligt vedblivende at lade Fiskerne lide under det uforstandige Forbud, som laasede Vande have vist sig at være. Man har i sin Tid haft den ejendommelige Tro, at der var visse bestemte Steder, visse Indvande i Limfjorden, hvor Fiskeyngelen fortrinvis opholdt sig. Man havde en saadan Tyrketro i den Henseende, at man paa det bestemteste nedlagde Forbud mod at komme

der med Vaad. Man maatte til Nød under stærke Kauteler sejle med Vaad i en Baad gennem det paagældende Fiskevand for at komme hen paa et Sted, hvor det var lovligt at fiske, men man maatte ikke paa nogen Maade bruge Vaaddet. Nu har imidlertid Biologisk Station og de Forsøg, der ere foretagne, til Evidens godtgjort — det er en af de gode Ting, som Videnskaben paa Fiskeriets Omraade har givet os i de senere Aar —, at man ganske har taget fejl her. Der gives ikke saadanne Eldoradoer for de smaa Fisk omkring i Limfjordsvandene. Det er en Saga blot. Der kan ganske vist opnaas noget ved ikke at bruge stærkt fiskende Redskaber, men akkurat det samme kan opnaas ethvert andet Sted i Limfjorden. Der er saaledes ingen Grund til vedvarende at opretholde den mærkelige Institution, der kaldes laasede Vande. Jeg vilde derfor sætte overmaade megen Pris paa, om man, da vi nu ere ved at gøre Forandringer i den nugældende Fiskerilov og vedkende os, at der vil gaa lang Tid hen, inden vi faa en ny, kunde komme overens med den højtærede Minister om ikke at lade denne lille Lejlighed gaa tabt til ogsaa at ændre paa dette Forhold med de laasede Vande.

Jeg skal være villig til at anse det for at være fyldestgørende — og det er jo lettest og bekvemmest og det mindste, som kan forlanges — at vælge den Vej, som det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 4de Valgkreds (Svendsen) omtalte, nemlig at give den højtærede Landbrugsminister en Bemyndigelse til paa Begæring af de stedlige Fiskeriforeninger at indrømme Ophævelse af Laasning paa det Sted, med Hensyn til hvilket der ansøges derom, altsaa ikke at give Ministeren noget Paabud fra Lovgivningsmagtens Side om, at Laasningen skal ophæves, men at give Ministeren Bemyndigelse til eventuelt, naar han finder det hensigtsmæssigt, at ophæve en saadan lokal Laasning, om hvis Ophævelse der indgaar Andragende til ham. Jeg antager, at det for at naa det Resultat, vilde være tilstrækkeligt, at man her genoptog et Ændringsforslag, som et æret Medlem i Landstinget havde stillet, og som jeg anser for fornuftigt. Jeg vil meget henstille til Tinget at acceptere denne Udvej og navnlig henstille til den højtærede Landbrugsminister at modtage den Bemyndigelse, som ligger deri, at man siger til ham: Ministeren skal for Fremtiden være bemyndiget til at foretage Ændringer i de paagældende Paragraffer i den nugældende Fiskerilov, §§ 30 og 33,